COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 23.10.2013
COM(2013) 721 final

2013/0343 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată în ceea ce privește o declarație standard privind TVA

{SWD(2013) 426 final}
{SWD(2013) 427 final}
{SWD(2013) 428 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

Sistemul TVA prevede că întreprinderile trebuie să completeze declarații periodice privind TVA în care să prezinte detaliat informațiile necesare pentru plata și controlul TVA, iar acest lucru poate fi deosebit de dificil atunci când se depun declarații privind TVA în state membre diferite. Dificultatea rezultă din faptul că trebuie furnizate informații diferite, că definițiile informațiilor nu sunt armonizate, că nu există bune orientări comune, că există norme și proceduri diferite pentru depunere și pentru corectare și din faptul că trebuie utilizată limba națională. Toate acestea duc la creșterea sarcinilor administrative ale întreprinderilor și la reducerea preciziei și a promptitudinii declarațiilor privind TVA, limitând totodată comerțul transfrontalier.

Pentru a soluționa aceste probleme, Comisia a solicitat opiniile părților interesate cu privire la o declarație standard privind TVA în cadrul consultării referitoare la Cartea verde privind viitorul TVA[1]. Răspunsurile pozitive transmise de părțile interesate au determinat Comisia să includă în Comunicarea privind viitorul TVA[2] angajamentul de a prezenta o propunere referitoare la o declarație standard privind TVA înainte de sfârșitul anului 2013.

Propunerea sprijină alte inițiative ale Comisiei. Programul de acțiune pentru reducerea sarcinilor administrative în UE este sprijinit de un grup la nivel înalt, care va funcționa până în octombrie 2014 și care oferă consultanță Comisiei privind reducerea sarcinilor administrative legate de legislația UE. Acesta se concentrează asupra IMM-urilor și a microîntreprinderilor, precum și asupra modalităților de a face administrațiile publice ale statelor membre mai eficiente și mai sensibile la necesitățile părților interesate atunci când pun în aplicare legislația UE. Declarația standard privind TVA corespunde acestor obiective de reducere a sarcinii.

Reducerea birocrației pentru IMM-uri, pe baza principiului „a gândi mai întâi la scară mică” din inițiativa în favoarea întreprinderilor mici („Small Business Act”) , este un obiectiv cheie al Comisiei. Recenta comunicare privind „Reglementarea inteligentă – luarea în considerare a nevoilor întreprinderilor mici și mijlocii” a evidențiat, pe baza unei anchete online referitoare la IMM-uri, că Directiva TVA[3] reprezintă unul dintre cele mai împovărătoare acte legislative ale UE. Declarația privind TVA, în special, este identificată drept un domeniu în care divergențele constituie un obstacol în calea comerțului din UE. Prezenta propunere vizează reducerea sarcinilor pentru toate întreprinderile și în special pentru IMM-uri și este evidențiată în Comunicarea privind reglementarea inteligentă[4].

Întreprinderile se plâng tot mai des de faptul că, atunci când fac afaceri în UE, poate fi dificil să se conformeze normelor în materie de TVA. Acest lucru poate fi adevărat în special în cazul comerțului electronic și al livrării de bunuri în cadrul pieței interne, unde clientul este o persoană fizică, iar furnizorul trebuie să se înregistreze, să declare și să plătească TVA în statul membru al clientului. Aceste obligații pot crea obstacole în calea comerțului transfrontalier, iar o declarație standard privind TVA poate reduce aceste obstacole. Prin urmare, Actul privind piața unică II[5] prevede introducerea unei declarații standard privind TVA.

---

1 COM(2010) 695 final.
2 COM(2011) 851 final.
3 Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, 11.12.2006, p.1).
4 COM(2013) 122 final.
5 COM(2012) 573 final.

În plus, consolidarea fiscală favorabilă creșterii este una dintre cele cinci priorități ale Analizei anuale a creșterii pentru 2012. Având în vedere că TVA reprezintă aproximativ 21 % din veniturile fiscale naționale și că 12 % din veniturile din TVA nu sunt percepute, este necesar un sistem de TVA invulnerabil la fraudă mai eficient. Schimbul de informații în timp util între statele membre reprezintă un element esențial în reducerea fraudei și în ameliorarea conformității cu normele, iar o declarație standard privind TVA poate contribui la atingerea acestor obiective.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

Consultarea părților interesate

Declarația standard privind TVA a făcut obiectul mai multor consultări. A fost inclusă în consultarea privind Cartea verde privind viitorul TVA, ale cărei rezultate pot fi consultate la adresa:

http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/consultations/tax/2010_11_future_vat_en.htm

Întreprinderile și statele membre au fost consultate pe parcursul studiului realizat de PwC, care a inclus un seminar Fiscalis organizat în octombrie 2012. În plus, întreprinderile au fost consultate ulterior, în cadrul reuniunilor grupului de experți în materie de TVA din ianuarie 2012, și în cadrul reuniunii de follow-up privind inițiativa în favoarea întreprinderilor mici („Small Business Act") cu părțile interesate din rândul IMM-urilor, desfășurată în aprilie 2013, și cu statele membre din cadrul Grupului privind viitorul TVA, desfășurată în ianuarie 2013.

Rezultatele obținute de Grupul de experți în materie de TVA pot fi consultate la adresa:

http://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation/vat/key_documents/expert_group/index_en.htm

Rezultatele obținute de Grupul privind viitorul TVA pot fi consultate la adresa:

http://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation/vat/key_documents/discussions_member_states/index_en.htm

Evaluarea impactului

Propunerea este însoțită de o evaluare a impactului.

Dintre opțiunile evaluate în detaliu, opțiunea preferată este o declarație standard privind TVA, obligatorie pentru statele membre și pentru întreprinderi, care cuprinde o listă de informații standardizate din care numai un număr redus de elemente sunt necesare în toate cazurile. Aceasta maximizează reducerea sarcinii pentru întreprinderi, limitând totodată costurile pentru statele membre.

Se estimează că opțiunea preferată va reduce sarcina administrativă cu maximum 15 miliarde EUR pe an.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

Propunerea se bazează pe articolul 113 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), în măsura în care armonizarea respectivă este necesară pentru a se asigura funcționarea pieței interne și pentru a se evita denaturarea concurenței.

Principiul subsidiarității

Obiectivele propunerii nu pot fi realizate în măsură suficientă de către statele membre. Standardizarea declarației privind TVA poate fi realizată numai prin intermediul procesului legislativ al UE, prin modificarea Directivei TVA, care stabilește normele relevante referitoare la declarația privind TVA.

Domeniul de aplicare al propunerii este limitat la ceea ce poate fi realizat numai prin legislația UE și, prin urmare, este în conformitate cu principiul subsidiarității.

Principiul proporționalității

Modificările aduse Directivei TVA sunt necesare pentru standardizarea declarațiilor privind TVA și pentru limitarea cerințelor în materie de informare la ceea ce este necesar pentru controlul și colectarea TVA, pentru a permite reducerea sarcinilor administrative ale întreprinderilor și eliminarea obstacolelor din calea bunei funcționări a pieței interne.

În plus, denaturarea concurenței poate fi mai bine evitată prin creșterea posibilităților de control pe care un formular standard le oferă statelor membre.

Prin urmare, propunerea respectă principiul proporționalității.

Alegerea instrumentelor

Instrumentul propus este o directivă, dat fiind că actul legislativ modificat este o directivă și niciun alt act legislativ nu ar fi adecvat.

Documente explicative

Statele membre sunt obligate să comunice Comisiei textul dispozițiilor naționale de transpunere a directivei, precum și unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele prezentei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. Acest lucru este justificat și proporțional.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu are niciun impact negativ asupra bugetului UE.

5. EXPLICAREA DETALIATĂ A PROPUNERII

Ideea care stă la baza unei declarații standard privind TVA este de a permite tuturor întreprinderilor să furnizeze fiecărui stat membru informații standardizate, prezentate într-un format comun, de preferință electronic. Astfel, o întreprindere care depune o declarație privind TVA într-un stat membru poate cu ușurință să completeze și să depună o declarație privind TVA într-un alt stat membru, pentru că informațiile și modul de depunere sunt standardizate.

Declarația standard privind TVA ar trebui să fie disponibilă pentru toate întreprinderile, deoarece limitarea acesteia la anumite categorii de întreprinderi ar servi doar la reducerea domeniului său de aplicare, ar spori dificultățile și, prin urmare, ar împiedica reducerea sarcinii. De asemenea, în scopul reducerii costurilor și a dificultăților pentru statele membre, ar trebui să existe, la nivelul UE, o singură declarație privind TVA, și anume declarația standard privind TVA.

Propunerea abordează aspecte legate de conținutul declarației standard privind TVA, de momentul și modalitățile de depunere a acesteia, precum și de corecturile care îi pot fi aduse. În ceea ce privește conținutul, elementele esențiale pentru reducerea sarcinilor întreprinderilor sunt atât cantitatea de informații, cât și standardizarea acestora. Propunerea enumeră

maximum douăzeci și șase de rubrici de informații care trebuie completate de către întreprinderi, statele membre putând alege să acorde întreprinderilor scutiri de la toate aceste rubrici, în afară de cinci. Informațiile furnizate ar trebui să fie consecvente în toate statele membre, astfel încât informațiile declarate într-un stat membru să fie determinate în exact același mod în care sunt determinate în toate celelalte state membre.

În plus, statele membre pot solicita informații suplimentare pentru controlul și administrarea TVA, în cazul anumitor regiuni, teritorii, sau regimuri speciale, permise în mod excepțional de legislația în domeniul TVA. Numai în aceste cazuri justificate în mod corespunzător, statele membre pot solicita întreprinderilor să furnizeze mai multe informații decât sunt prevăzute în cele douăzeci și șase de rubrici de informații standard.

În ceea ce privește depunerea, propunerea prevede un standard minim. Toate întreprinderile ar trebui să aibă posibilitatea să depună declarații lunare privind TVA, cu obligația de a achita TVA până la sfârșitul lunii care urmează după perioada aferentă declarației privind TVA. În afară de aceasta, statele membre pot reduce și mai mult sarcinile pentru a permite prelungirea perioadelor aferente declarației privind TVA până la un an și pentru a extinde termenul de depunere a declarațiilor și de plată cu până la o lună. Acest lucru ar trebui să garanteze că nicio întreprindere nu este obligată să depună mai frecvent declarații privind TVA și nici să achite TVA datorat într-un termen redus.

Propunerea încurajează, de asemenea, depunerea declarațiilor prin mijloace electronice. Întreprinderile ar trebui să aibă dreptul de a depune declarația standard privind TVA prin mijloace electronice în toate statele membre, inclusiv prin transferul electronic de fișiere, folosind semnături electronice avansate, interoperabile în întreaga UE, sau alte tehnologii care oferă un nivel similar de securitate.

Pentru a se asigura standardizarea anumitor aspecte tehnice legate de declarația privind TVA, lucru care este imposibil de realizat printr-o directivă, în propunere se prevede recurgerea la procedura de comitologie. Aceasta este avută în vedere acolo unde este necesară pentru detaliile tehnice ale declarației, pentru definițiile și procedurile comune, pentru tratamentul detaliat al corecturilor, precum și pentru metodele comune de depunere pe cale electronică.

Articolele 178, 185, 211, 271 și 318

Termenul „declarație privind TVA” din Directiva TVA se înlocuiește cu termenul „declarație standard privind TVA” pentru a se evita orice confuzie, întrucât capitolul 5 de la titlul XI a fost împărțit în două secțiuni, și anume „Declarația standard privind TVA” și „Alte declarații și informații.” Acest lucru afectează modificările aduse articolelor 178, 185, 211, 271 și 318.

Definiția „declarației privind TVA” de la articolul 357 punctul 5 și de la articolul 358 punctul 4 se aplică, de la 1 ianuarie 2015, capitolului referitor la regimurile speciale pentru persoanele impozabile nestabilite care prestează servicii de telecomunicații, servicii de radiodifuziune și televiziune și servicii electronice în beneficiul persoanelor neimpozabile și poate rămâne neschimbată.

Articolele 206 și 252

Articolul 206, în forma sa actuală, permite statelor membre să opteze pentru un alt termen de plată decât cel al depunerii declarației privind TVA și să solicite plăți intermediare. Această dispoziție, care permite coexistența mai multor termene de plată, ar anula parțial beneficiile declarației standard privind TVA propuse. Prin urmare, regula generală conform căreia achitarea TVA se face în momentul depunerii declarației standard privind TVA este menținută la articolul 206, dar se elimină posibilitatea ca statele membre să aleagă orice alt termen de plată.

În conformitate cu articolul 252, declarația standard privind TVA trebuie depusă până la sfârșitul lunii următoare perioadei aferente declarației standard privind TVA . În unele cazuri, pentru a se evita reducerea termenelor de plată pentru întreprinderi, statele membre sunt autorizate să prelungească termenul limită pentru depunerea declarației standard privind TVA cu încă o lună. Astfel, atât depunerea declarației privind TVA, cât și achitarea TVA trebuie efectuate la minimum o lună și la maximum 2 luni de la sfârșitul perioadei aferente declarației privind TVA.

În conformitate cu articolul 252, perioada aferentă declarației standard privind TVA este de o lună. Cu toate acestea, pentru ca întreprinderile să nu depună declarațiile standard privind TVA mai frecvent decât o fac în prezent, statele membre pot permite întreprinderilor să depună declarații standard privind TVA pentru o perioadă de până la un an.

În concordanță cu politica comună a Uniunii privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii[6], microîntreprinderile cu o cifră de afaceri anuală mai mică de 2 000 000 EUR pot depune declarații trimestriale privind TVA, cu excepția cazului în care există un risc pentru controlul și colectarea TVA.

Articolul 250

În toate declarațiile standard privind TVA sunt solicitate cinci tipuri de informații, referitoare la taxa în aval și taxa în amonte, la valorile nete asociate și la suma netă care trebuie plătită sau rambursată. În prezent, toate statele membre solicită aceste informații, în temeiul actualului articol 250 alineatul (1).

Pentru a atinge nivelul dorit de standardizare, sunt necesare norme comune în materie de corectare a declarațiilor privind TVA. Cu toate acestea, ar trebui să li se permită statelor membre să își stabilească propriile perioade de corectare, întrucât aceste perioade sunt strâns legate de procedurile naționale de audit. Prin urmare, la al doilea paragraf, se introduce principiul conform căruia persoanele impozabile sunt autorizate să corecteze declarațiile privind TVA într-o perioadă de timp stabilită de către statele membre. Valoarea totală a livrărilor și achizițiilor intracomunitare de bunuri poate fi stabilită pe baza listelor de vânzări din UE și, prin urmare, nu ar trebui să fie inclusă în declarația standard privind TVA. Cu toate acestea, este necesară o perioadă de tranziție pentru ajustarea sistemelor statistice naționale care, în prezent, pentru compilarea statisticilor privind comerțul intracomunitar de mărfuri[7], se bazează, în mare măsură, pe informațiile furnizate în declarațiile privind TVA.

Articolul 251

Pe lângă informațiile obligatorii din declarația standard privind TVA, statele membre pot solicita și alte informații în scopuri de analiză a riscurilor și de control. Pentru a reduce sarcinile întreprinderilor și pentru a exclude informațiile necesare în scopuri statistice, nu în scopul TVA, cerințele în materie de informații suplimentare trebuie să fie standardizate și menținute la un nivel minim.

O parte dintre informațiile suplimentare sunt specifice anumitor tranzacții din Directiva TVA și sunt standardizate. Articolul 251 alineatul (1) permite informații standardizate suplimentare în legătură cu vânzările și cu TVA datorat și conține opt tipuri de informații. Articolul 251 alineatul (2) permite treisprezece tipuri de informații standardizate legate de achiziții și de TVA deductibil.

---

[6] Recomandarea Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

[7] Regulamentul (CE) nr. 638/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 31 martie 2004 privind statisticile comunitare ale comerțului cu mărfuri între statele membre și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 3330/91 al Consiliului (JO L 102, 7.4.2004, p. 1)

Cu toate acestea, atunci când statele membre aplică norme speciale în anumite regiuni sau teritorii sau pentru regimuri speciale aplicabile anumitor persoane sau tranzacții impozabile, sunt necesare și alte informații suplimentare. Acest lucru este prevăzut la articolul 251 alineatul (3). Din cauza caracterului său specific, conținutul informațiilor suplimentare menționate la articolul 251 alineatul (3) vor fi standardizate prin procedura de comitologie.

Pentru a asigura transparența și a facilita conformarea întreprinderilor, în cazul în care statele membre solicită informații suplimentare, acest lucru ar trebui notificat comitetului corespunzător.

Noul articol 252a

Depunerea declarației prin mijloace electronice ar trebui să fie promovată mai mult și, deși statele membre trebuie să permită și pot solicita depunerea prin mijloace electronice, acest lucru ar trebui să fie îmbunătățit în continuare pentru a permite transferul de fișiere, ca în cazul declarațiilor recapitulative, și pentru a furniza metode comune sigure de transmitere, inclusiv utilizarea semnăturilor electronice avansate. Definițiile utilizate în acest articol sunt în concordanță cu Directiva 1999/93/CE[8] privind semnăturile electronice. Totuși, poate fi necesar ca aceste definiții să fie adaptate după adoptarea propunerii Comisiei de regulament privind identificarea electronică și serviciile de asigurare a încrederii pentru tranzacțiile electronice pe piața internă[9].

Acest articol standardizează și mai mult actualul articol 250 alineatul (2).

Articolul 253

Se elimină întrucât constituie o măsură specifică aplicabilă numai Suediei și ar fi contrar obiectivelor unei declarații standard privind TVA.

Articolul 254

Conținutul acestui articol este transferat la noul articol 257a din noua secțiune 2 cu titlul „Alte declarații și informații”. Acest lucru se datorează faptului că, deși eventualele informații specifice solicitate vânzătorului unui mijloc de transport nou în temeiul actualului articolul 254 nu ar trebui incluse într-o declarație standard privind TVA, informațiile respective sunt totuși necesare.

Articolul 255

Acest articol înlocuiește articolele 255, 256 și 257 și le reunește într-un singur articol. Nu există nicio modificare de substanță.

Articolele 256 și 257

Conținutul acestor articole este transferat la articolul 255.

Articolele 258 și 259

Articolul 258 privind prezentarea informațiilor referitoare la achizițiile intracomunitare de mijloace de transport noi și de produse supuse accizelor, precum și articolul 259 privind informațiile necesare pentru verificarea aplicării corecte a normelor privind achiziționarea de mijloace de transport noi sunt în continuare necesare, dar sunt modificate astfel încât să reflecte faptul că aceste informații pot fi solicitate în alte declarații.

---

[8] Directiva 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 1999 privind un cadru comunitar pentru semnăturile electronice (JO L 13, 19.1.2000, p. 12).

[9] COM(2012) 0238 final – 2012/0146 (COD).

Articolul 260

Informațiile privind importurile de bunuri sunt acum incluse la articolele 251 alineatul (1) litera (g) și la articolul 251 alineatul (2) litera (g) și, prin urmare, prezentul articol ar trebui să fie eliminat.

Articolul 261

Statele membre nu mai au dreptul de a solicita persoanelor impozabile să depună o declarație sintetică anuală privind TVA care să prezinte detaliat toate tranzacțiile declarate în declarațiile periodice privind TVA din anul precedent și care oferă informațiile necesare pentru eventualele ajustări. Ajustările sunt incluse în declarația standard privind TVA prin articolul 251 alineatul (2) litera (h) și, prin urmare, articolul 261 ar trebui eliminat.

Noile articole 255a și 255b

Ca și în cazul declarației privind TVA pentru regimurile speciale aplicabile persoanelor impozabile nestabilite care prestează servicii de telecomunicații, servicii de radiodifuziune și televiziune și servicii electronice unor persoane neimpozabile, Directiva TVA ar trebui să stabilească cerințele în materie de informații, iar un regulament de punere în aplicare al Comisiei ar trebui să precizeze detaliile tehnice. Aceste articole reproduc procedura respectivă prin faptul că prevăd că detaliile tehnice legate de informațiile menționate la articolele 250 și 251, de definițiile și procedurile comune pentru transmiterea informațiilor, de procedurile comune prin care se pot efectua corecturile și de metodele electronice comune, cu excepția utilizării semnăturilor electronice avansate, pot fi convenite printr-un regulament de punere în aplicare al Comisiei, prin intermediul procedurii de comitologie.

Noul articol 257a

Articolul 254 este transferat în noua secțiune 2 privind „Alte declarații și informații”, întrucât informațiile referitoare la vânzarea de mijloace de transport noi nu sunt incluse în declarația standard privind TVA.

Articolul 272

În scopul asigurării unei aplicări coerente a declarației standard privind TVA, ar trebui ca statele membre să fie autorizate să scutească unele persoane impozabile de obligația de a depune o declarație privind TVA în anumite cazuri limitate. Aceste cazuri sunt cele în care persoana impozabilă nu este supusă TVA pentru achizițiile sale intracomunitare sau face obiectul scutirii pentru întreprinderi mici sau al regimului comun forfetar pentru agricultori.

Articolul 273

Pentru a se asigura că declarația standard privind TVA este, într-adevăr, standardizată, statele membre nu ar trebui să fie autorizate să impună întreprinderilor alte obligații suplimentare în ceea ce privește declarația standard privind TVA decât cele specificate și, prin urmare, opțiunea de a se face acest lucru, prevăzută la articolul 273, este exclusă în ceea ce privește declarația standard privind TVA.

2013/0343 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată în ceea ce privește o declarație standard privind TVA

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 113,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European[10],

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European[11],

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

(1) Directiva 2006/112/CE a Consiliului[12] prevede obligativitatea persoanelor impozabile de a depune declarații privind TVA, dar le permite statelor membre să fie flexibile pentru a determina informațiile necesare. Acest lucru dă naștere unor norme și proceduri diferite în ceea ce privește depunerea declarațiilor privind TVA în Uniune, unor dificultăți mai mari pentru întreprinderi și unor obligații în materie de TVA care creează obstacole în calea schimburilor comerciale din Uniune.

(2) Pentru a reduce sarcinile întreprinderilor și a îmbunătăți funcționarea pieței interne, ar trebui introdusă o declarație standard privind TVA pentru toate întreprinderile care efectuează tranzacții comerciale în Uniune; utilizarea declarațiilor standardizate ar trebui să faciliteze controlul declarațiilor privind TVA de către statele membre.

(3) Este necesar ca sarcinile administrative să fie reduse la minimum. Prin urmare, în declarația standard privind TVA ar trebui să figureze un set limitat de informații obligatorii. În plus, în ceea ce privește declarația standard privind TVA și alte declarații, statele membre nu ar trebui să fie autorizate să solicite alte informații decât cele prevăzute la titlul XI capitolul 5 din directivă.

(4) Statele membre ar trebui să fie autorizate să solicite persoanelor impozabile informații suplimentare și, în acest scop, este oportun să se stabilească o listă standardizată cu informațiile suplimentare care pot fi solicitate. Acest lucru este util pentru analiza riscurilor și în scopuri de control. Pentru a asigura transparența și standardizarea, statele membre care solicită aceste informații suplimentare ar trebui să informeze în acest sens Comitetul permanent pentru cooperare administrativă.

---

10 JO C , , p. .

11 JO C , , p. .

12 Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, 11.12.2006, p. 1).

(5) Pentru a permite statelor membre să își adapteze sistemele în vederea compilării de statistici referitoare la livrările și la achizițiile de bunuri din cadrul Uniunii, informațiile privind valoarea totală a livrărilor și a achizițiilor de bunuri din cadrul Uniunii ar trebui să facă parte din informațiile obligatorii prevăzute în declarația standard privind TVA până la 31 decembrie 2019.

(6) Perioada fiscală ar trebui să fie lunară pentru toate întreprinderile, cu excepția microîntreprinderilor care ar trebui să depună declarațiile standard privind TVA trimestrial. Ar trebui să fie în continuare posibil ca statele membre să prelungească această perioadă până la un an, pentru a reduce sarcina administrativă.

(7) La sfârșitul lunii care urmează perioadei fiscale, ar trebui stabilit un termen limită comun pentru depunerea declarației standard privind TVA pentru a crea un standard minim, dar acordând flexibilitate statelor membre pentru a prelungi acest termen cu încă o lună pentru a evita creșterea sarcinilor administrative ale întreprinderilor.

(8) Termenele de plată ar trebui să fie armonizate cu scopul de a reduce sarcina administrativă, iar valoarea netă a TVA ar trebui să fie achitată în momentul depunerii declarației standard privind TVA sau, în orice caz, în momentul expirării termenului până la care trebuie depusă declarația standard privind TVA.

(9) Pentru a încuraja depunerea electronică, ar trebui permisă depunerea declarației standard privind TVA prin mijloace electronice.

(10) Având în vedere că declarația standard privind TVA cuprinde toate informațiile necesare pentru eventualele ajustări care trebuie făcute, este oportun să se renunțe la cerințele specifice referitoare la importul de bunuri și la declarația sintetică anuală privind TVA.

(11) Declarația standard privind TVA ar trebui utilizată de toate întreprinderile care livrează anumite bunuri similare și, prin urmare, posibilitatea ca statele membre să scutească anumite întreprinderi de obligația de a depune o declarație standard privind TVA ar trebui să fie restricționată, astfel încât cerința privind depunerea declarației respective să se aplice în mod coerent în întreaga Uniune.

(12) În ceea ce privește mijloacele de transport noi și produsele supuse accizelor, informațiile solicitate au un caracter specific și limitat. Standardizarea acestor informații în declarația standard privind TVA nu este adecvată. În schimb, informațiile ar trebui să fie colectate prin intermediul unei declarații separate, în vederea reducerii sarcinii pentru majoritatea întreprinderilor.

(13) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a Directivei 2006/112/CE, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei în ceea ce privește furnizarea detaliilor tehnice, inclusiv un mesaj electronic comun pentru transmitere, un set comun de definiții și de proceduri de depunere, proceduri comune prin care se pot efectua corecturi și metode electronice comune care să ofere un nivel suficient de securitate pentru depunerea declarației standard privind TVA. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie[13].

[13] JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

(14) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei din 28 septembrie 2011 privind documentele explicative[14], statele membre s-au angajat să anexeze, în cazuri justificate, la notificarea măsurilor lor de transpunere, unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, organul legislativ consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.

(15) Prin urmare, Directiva 2006/112/CE ar trebui modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Directiva 2006/112/CE se modifică după cum urmează:

(1) La articolul 178, litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) pentru deducerile în temeiul articolului 168 litera (c), în ceea ce privește achiziția intracomunitară de bunuri, aceasta are obligația de a include în declarația standard privind TVA prevăzută la articolul 250 valoarea TVA datorate pentru achizițiile sale intracomunitare de bunuri și are obligația de a deține o factură emisă în conformitate cu titlul XI capitolul 3 secțiunile 3, 4 și 5;”

(2) La articolul 185, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Regularizarea se efectuează în special atunci când, după întocmirea declarației standard privind TVA, apar modificări ale factorilor utilizați la stabilirea sumei de dedus, de exemplu atunci când se anulează cumpărări sau se obțin reduceri de preț.”

(3) Articolul 206 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 206

Orice persoană impozabilă obligată la plata TVA are obligația de a plăti valoarea netă a TVA cu ocazia depunerii declarației standard privind TVA prevăzute la articolul 250, sau, în orice caz, la expirarea termenului până la care trebuie depusă declarația standard privind TVA.”

(4) La articolul 211, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În special, statele membre pot prevedea că, în cazul importului de bunuri efectuat de către persoane impozabile sau de anumite categorii de astfel de persoane ori de către persoane obligate la plata TVA sau de anumite categorii de astfel de persoane, TVA datorat pentru import nu este necesar să fie achitată la momentul importului, cu condiția să fie menționată ca atare în declarația standard privind TVA care urmează să fie depusă în conformitate cu articolul 250.”

(5) Înaintea articolului 250 se inserează următorul titlu de secțiune:

„Secțiunea 1

Declarația standard privind TVA”

(6) Articolele 250, 251 și 252 se înlocuiesc cu următorul text:

[14] JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

„Articolul 250, [articolul 250 alineatul (1)]

(1) Fiecare persoană impozabilă depune o declarație standard privind TVA, care include codul său de înregistrare în scopuri de TVA sau numărul său de înregistrare fiscală și perioada fiscală în cauză, care stabilește:

(a) taxa care a devenit exigibilă;

(b) taxa pentru care este efectuată deducerea;

(c) valoarea netă a TVA care trebuie plătită sau care urmează a fi rambursată;

(d) valoarea totală, fără TVA, a tranzacțiilor pentru care taxa a devenit exigibilă, inclusiv valoarea tranzacțiilor scutite;

(e) valoarea totală, fără TVA, a tranzacțiilor pentru care este efectuată deducerea;

(f) valoarea totală a livrărilor de bunuri menționate la articolul 138 pentru perioadele fiscale de până la 31 decembrie 2019.

(g) valoarea totală, fără TVA, a achizițiilor intracomunitare de bunuri sau a tranzacțiilor asimilate acestora pentru perioadele fiscale, de până la 31 decembrie 2019.

(2) Statele membre permit corectarea declarației standard privind TVA și stabilesc perioada de timp în raport cu care pot fi efectuate astfel de corecții.

Articolul 251 [articolul 251]

(1) Pentru tranzacții pentru care TVA a devenit exigibilă în cursul perioadei fiscale, pe lângă informațiile prevăzute la articolul 250 alineatul (1), statele membre pot solicita ca declarația standard privind TVA care acoperă o anumită perioadă fiscală să conțină oricare dintre informațiile următoare sau toate aceste informații:

(a) taxa aferentă și valoarea totală, fără TVA, a livrărilor de bunuri și a prestărilor de servicii pentru fiecare rată;

(b) valoarea totală a livrărilor de bunuri menționate la articolul 138 pentru perioadele fiscale ulterioare datei de 31 decembrie 2019;

(c) valoarea totală, fără TVA, a prestărilor de servicii, altele decât serviciile care sunt scutite de TVA în statul membru în care tranzacția este impozabilă, pentru care beneficiarul are obligația de a plăti taxa în temeiul articolului 196;

(d) valoarea totală, fără TVA, a livrărilor de bunuri sau a prestărilor de servicii care nu sunt menționate la litera (c), pentru care beneficiarul are obligația de a plăti taxa;

(e) valoarea totală a livrărilor de bunuri menționate la articolul 146 alineatul (1) literele (a) și (b);

(f) valoarea totală a oricăror alte tranzacții scutite, neincluse la literele (b)-(e);

(g) taxa pe:

(i) achiziții intracomunitare de bunuri sau tranzacții asimilate acestora, în temeiul articolelor 21 sau 22;

(ii) livrări de bunuri sau prestări de servicii primite pentru care beneficiarul are obligația de a plăti TVA;

(iii) importul de bunuri, în cazul în care statul membru își exercită opțiunea prevăzută la articolul 211 al doilea paragraf.

(2) Pentru tranzacțiile în cazul cărora se efectuează o deducere a TVA în cursul perioadei fiscale, pe lângă informațiile menționate la articolul 250 alineatul (1), statele membre pot solicita ca declarația standard privind TVA care acoperă o anumită perioadă fiscală să conțină oricare dintre sau toate informațiile următoare:

(a) taxa aferentă și valoarea totală, fără TVA, a livrărilor de bunuri și a prestărilor de servicii primite, altele decât cele menționate la literele (b)-(g);

(b) valoarea totală, fără TVA, a achizițiilor intracomunitare de bunuri sau a tranzacțiilor asimilate acestora pentru perioadele fiscale ulterioare datei de 31 decembrie 2019;

(c) taxa aferentă achizițiilor intracomunitare de bunuri sau tranzacțiilor asimilate acestora;

(d) taxa aferentă și valoarea totală, fără TVA, a livrărilor de bunuri sau a prestărilor de servicii primite pentru care beneficiarul are obligația de a plăti taxa în conformitate cu articolul 199 sau 199a sau cu o măsură națională autorizată în temeiul articolului 199b sau 395;

(e) taxa aferentă și valoarea totală, fără TVA, a prestărilor de servicii primite, altele decât serviciile care sunt scutite de TVA în statul membru în care tranzacția este impozabilă, pentru care beneficiarul are obligația de a plăti taxa în temeiul articolului 196;

(f) taxa aferentă și valoarea totală, fără TVA, a livrărilor de bunuri sau a prestărilor de servicii care nu sunt menționate la literele (c) și (d), pentru care beneficiarul are obligația de a plăti taxa;

(g) taxa aferentă și valoarea totală, fără TVA, a importului de bunuri;

(h) orice ajustare a deducerilor, astfel se prevede la articolul 184.

(3) Pentru tranzacții inițiate în sau având ca destinație o anumită regiune sau un anumit teritoriu pentru care se aplică norme speciale sau care sunt acoperite de un regim special în afara regimului normal de TVA, pentru care TVA a devenit exigibilă în cursul perioadei fiscale, pe lângă informațiile prevăzute la articolul 250 alineatul (1), statele membre pot solicita ca declarația standard privind TVA care acoperă o anumită perioadă fiscală să includă unul dintre elementele următoare sau ambele:

(a) informații necesare pentru calcularea taxei care a devenit exigibilă;

(b) informații necesare pentru calcularea TVA deductibile.

(4) Statele membre informează comitetul instituit prin articolul 58 din Regulamentul (UE) nr. 904/2010 al Consiliului[15] cu privire la măsurile legislative naționale adoptate în temeiul prezentului articol alineatele (1), (2) și (3).

Articolul 252 [articolul 252]

(1) Declarația standard privind TVA se depune până la un termen care urmează să fie stabilit de statele membre. Termenul respectiv nu se poate fixa la mai puțin de o lună și mai mult de două luni de la încheierea fiecărei perioade fiscale.

(2) Perioada fiscală se stabilește la o lună calendaristică.

---

[15] Regulamentul (UE) nr. 904/2010 al Consiliului din 7 octombrie 2010 privind cooperarea administrativă și combaterea fraudei în domeniul taxei pe valoarea adăugată (JO L 268, 12.10.2010, p. 1).”

Cu toate acestea, statele membre trebuie să permită o perioadă fiscală de trei luni calendaristice pentru persoanele impozabile a căror cifră de afaceri anuală nu depășește 2 000 000 EUR sau echivalentul în moneda națională, calculată în conformitate cu articolul 288, cu excepția cazului în care este necesară o lună calendaristică pentru a preveni evaziunea sau frauda fiscală în cazuri specifice.

În alte cazuri, statele membre pot stabili perioade fiscale mai lungi, cu condiția ca perioadele respective să nu depășească un an."

(7) Se introduce următorul articol 252a:

„Articolul 252a [articolul 250 alineatul (2) și articol nou]

Statele membre permit și pot solicita depunerea declarației standard privind TVA prin mijloace electronice. Aceasta include posibilitatea de a utiliza transferul electronic al fișierelor.

Declarațiile standard privind TVA depuse prin mijloace electronice sunt acceptate de statele membre atunci când autenticitatea originii și integritatea conținutului acestora sunt asigurate printr-o semnătură electronică avansată, în sensul articolului 2 punctul 2 din Directiva 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului[16], bazată pe un certificat calificat și creată printr-un dispozitiv securizat de creare a semnăturii, în sensul articolului 2 punctele 6 și 10 din Directiva 1999/93/CE sau prin alte metode care oferă un nivel similar de securitate."

(8) Articolele 253 și 254 se elimină.

(9) Articolul 255 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 255[articolele 255, 256 și 257]

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că următoarele persoane respectă obligațiile referitoare la depunerea unei declarații standard privind TVA, în conformitate cu prezenta secțiune:

(a) clientul aurului de investiții ca persoană obligată la plata TVA în temeiul articolului 198 alineatul (1) sau dacă, în cazul aurului sub formă de materie primă, produse semiprelucrate sau aur de investiții, definit la articolul 344 alineatul (1), statele membre își exercită opțiunea prevăzută la articolul 198 alineatul (2) de a desemna clientul ca persoană obligată la plata TVA;

(b) persoanele considerate ca persoane obligate la plata TVA în locul unei persoane impozabile nestabilite pe teritoriul lor, în conformitate cu articolele 194-197 și cu articolul 204;

(c) persoanele juridice neimpozabile care sunt obligate la plata TVA datorat pentru achiziții intracomunitare de bunuri, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (i)."

(10) Se introduc următoarele articole 255a și 255b:

„Articolul 255a [nou]

Următoarele elemente se stabilesc în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 255b:

[16] Directiva 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 1999 privind un cadru comunitar pentru semnăturile electronice (JO L 13, 19.1.2000, p. 12).

(a) detaliile tehnice, inclusiv un mesaj electronic comun, privind transmiterea informațiilor menționate la articolele 250 și 251;

(b) un set comun de definiții și proceduri pentru transmiterea informațiilor menționate la articolele 250 și 251;

(c) proceduri comune prin care se pot aduce corecții declarației standard privind TVA;

(d) metode electronice comune care să ofere un nivel suficient de securitate pentru depunerea declarației standard privind TVA.

„Articolul 255b [nou]

(1) Comisia este asistată de comitetul instituit prin articolul 58 din Regulamentul (UE) nr. 904/2010 al Consiliului(*). Comitetul respectiv este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului(**).

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(*) JO L 268, 12.10.2010, p. 1.

(**) JO L 55, 28.2.2011, p. 13.”

(11) Articolele 256 și 257 se elimină.

(12) Înaintea articolului 255b se inserează următorul titlu de secțiune:

„Secțiunea 2

Alte declarații și informații”

(13) Se introduce următorul articol 257a:

„Articolul 257a [articolul 254]

În cazul livrărilor de mijloace de transport noi efectuate în conformitate cu condițiile menționate la articolul 138 alineatul (2) litera (a) de către o persoană impozabilă identificată în scopuri de TVA pentru un client neidentificat în scopuri de TVA sau de către o persoană impozabilă, astfel cum este definită la articolul 9 alineatul (2), statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că vânzătorul comunică toate informațiile necesare pentru a permite aplicarea TVA și controlul aplicării acesteia de către autoritățile fiscale.”

(14) Articolele 258 și 259 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 258

Statele membre stabilesc norme de aplicare pentru depunerea declarațiilor pentru achizițiile intracomunitare de mijloace de transport noi, în temeiul articolului 2 alineatul (1) litera (b) punctul (ii), și pentru achizițiile intracomunitare de produse supuse accizelor, în temeiul articolului 2 alineatul (1) litera (b) punctul (iii).

Articolul 259

Statele membre pot solicita persoanelor care efectuează achiziții intracomunitare de mijloace de transport noi în temeiul articolului 2 alineatul (1) litera (b) punctul (ii) să furnizeze, în momentul depunerii declarațiilor, toate informațiile necesare pentru aplicarea TVA și pentru controlul aplicării TVA de către autoritățile fiscale.”

(15) Articolele 260 și 261 se elimină.

(16) La articolul 271, prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„În baza autorizației prevăzute la articolul 269, statele membre care stabilesc la peste trei luni perioada fiscală pentru care persoanele impozabile au obligația de a depune declarația standard privind TVA prevăzută la articolul 250 pot permite persoanelor respective să depună declarații recapitulative pentru aceeași perioadă, în cazul în care persoanele impozabile respective îndeplinesc următoarele trei condiții:”

(17) Articolul 272 se modifică după cum urmează:

(a) La alineatul (1), al doilea paragraf se elimină.

(b) Se introduce următorul alineat (1a):

„(1a) Statele membre nu pot scuti următoarele persoane impozabile de următoarele obligații:

(a) persoanele impozabile menționate la alineatul (1) litera (b) de la obligațiile de facturare prevăzute la capitolul 3 secțiunile 3-6 și la capitolul 4 secțiunea 3;

(b) persoanele impozabile menționate la alineatul (1) literele (b) și (c) de la obligațiile aferente declarației standard privind TVA prevăzute la capitolul 5 secțiunea 1.”

(18) La articolul 273, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Opțiunea prevăzută la primul paragraf nu poate fi considerată ca argument pentru a impune alte obligații de facturare și alte obligații aferente declarației standard privind TVA decât cele stabilite la capitolul 3 și la capitolul 5 secțiunea 1.”

(19) La articolul 318 alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru a simplifica procedura de colectare a taxei și după consultarea comitetului TVA, statele membre pot prevedea că, pentru anumite tranzacții sau pentru anumite categorii de comercianți persoane impozabile, baza impozabilă pentru livrările de bunuri supuse regimului marjei urmează a fi determinată pentru fiecare perioadă fiscală în cursul căreia comerciantul persoană impozabilă are obligația de a depune declarația standard privind TVA prevăzută la articolul 250.”

Articolul 2

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până cel târziu la 31 decembrie 2016. Statele membre comunică Comisiei textul acestor acte.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Consiliu
Preşedintele